

ДРУГАРИ

Владко спрѣ подѣ отворения прозорецѣ на малката кжщичка и извика.

Тотко чу, и се събуди. Отвори очи. Днесѣ е първиятъ учебенѣ день, а той още лежи. Ето Владко го вика вече да вървятѣ на училище.

Бързо скочи, показа се на прозореца и махна съ ржка на другаря си.

На двора двамата другари се спогледаха, и на лицата имѣ се разлѣ усмивка, вмѣсто поздравѣ. По улицата бързаше цѣлѣ потокѣ отѣ деца къмѣ училище.

Вѣ училищния дворѣ се бѣ събрала група момчета и оживено спорѣше за нѣщо. Владко и Тотко се отправиха къмѣ нея.

— Тѣмко спорѣхме, кой отѣ двамата ще бжде първия бѣгачѣ на отдѣлението ни!

— Азѣ се обзалагамѣ, че ще бжде Тотко!

— А азѣ казвамѣ — Владко!

— Най-добре ще бжде да си примѣрятѣ силитѣ!

— Крайната целѣ ще бжде — училищния зидѣ!

Около двамата другари се бѣха струпали много момчета отѣ всички отдѣления и ги увещаваха да почнатѣ.

Владко и Тотко се спогледаха зачервени. Кимнаха си съ глава и се изправиха единѣ до другѣ. Децата се отдрѣпнаха, за да имѣ сторятѣ мѣсто. Нѣкой изсвири и извика:

— Бѣгайте!

Владко изпѣчи гърди, и се понесе напредѣ.